

KILÁTÁSTALANSÁG

Falaztam...
Omló földből vertem házamnak
szilárd falat.

Máshol fürge betonból építettek
gyorskezü emberek
szép magas házakat...

Nekem szuszognom kellett
lassan a földdel.
Hisz nem táihattam csak úgy a számat,
fedél nélkül, tétlen —

S mit csináljon, aki szegény? ...

Földből falaztam,
de máshol volt a szívem.
A beton-munkások mellében tombolt,
s olyan is lett a házam...

Most kész lenne már — s összedől.
A szívem az oka,
öt nyomja agyon...

Ha én már nem is,
de más még tanulhat belőle.

MINT A HÍD...

Feszül a híd
régi várfalak és új város között.
Nézem íveit s értem,
omló emlékek
és épülő álmok malteros partjait
fogom így át.
Hullámszik a folyó,
örlödik bennem az élet.

Van, aki mindig várfalakon jár,
s van, kinek szemében
mindig álmok égnek.
A híd csak vár,
várja, merre dől deszkáin
a léptek rendje,
messze az ég, messze a víz —
a híd nem ír jelet,
nem írhat a végtelenbe.
Nem int, nem hív —
— kifeszít az álom és az emlék —
Talán mégis megtanítja járni!
Két párt között
egyesülyt találni
az embert, aki szeretnék lenni.
Omló emlékek és épülő álmok között...